

Charyzmaty – dary mądrości

W naszych katechezach zajmujemy się charyzmatami – darami Ducha Świętego, które daje On po to, by ożywiać Kościół. W dokumentach soborowych czytamy: *„Ponadto ten sam Duch Święty nie tylko przez sakramenty i posługi uświęca Lud Boży oraz cnotami go przyozdabia, ale udzielając każdemu jak chce (1 Kor 12, 11) darów swoich, rozdziela między wiernych wszelakiego stanu także szczególne łaski, przez które czyni ich zdatnymi i gotowymi do podejmowania rozmaitych dzieł lub funkcji mających na celu odnowę i dalszą pożyteczną rozbudowę Kościoła”* (LG 12). W Konstytucji Dogmatycznej o Kościele czytamy, że *„charyzmaty, zarówno te najznamienitsze, jak i te bardziej pospolite, a szerzej rozpowszechnione są nader stosowne i pożyteczne dla potrzeb Kościoła, dlatego należy przyjmować je z dziękczynieniem i ku pociesze”* Dowiadujemy się zatem, że charyzmat to szczególny dar łaski. Jest on wyjątkowy, ponieważ ma wymiar nadprzyrodzony. Nie jest więc tym samym, co naturalny talent, czy zdolności, które również są darem Bożym, ale charyzmat może nadać naturalnej zdolności nowy wymiar. Ktoś może np. potrafić pięknie śpiewać (co jest talentem od Boga), ale Duch Święty może sprawić, że czyjś śpiew będzie miał moc dotykania i poruszania serc do głębokiej modlitwy i doświadczenia Boga. To jest charyzmat. Charyzmaty są więc różnorodnymi sposobami, przez które poszczególne dary duchowe urzeczywistniają się w życiu poszczególnych mężczyzn czy kobiet, czyniąc ich potężnymi kanałami łaski wobec wspólnoty chrześcijańskiej i osób spoza niej. Charyzmat jest darem szczególnym, gdyż jest dany darmo, ale należy do Boga, a nie do nas. W pewnym więc sensie Bóg użycza nam daru na specjalną okazję i w szczególnym celu. Naszym zadaniem jest go przyjąć i posługiwać się nim według wskazań Ducha Świętego, o czym pisze św. Paweł: *„Wszystkim zaś objawia się Ducha dla wspólnego dobra”* (1 Kor 12, 7). Podsumowując zatem – charyzmaty są mocą duchową, która wykracza poza nasze naturalne zdolności, aby dobrze służyć innym. Co ciekawe, wszyscy jesteśmy zachęcani do ich posiadania, do czego nawołuje nas św. Paweł w słowach *„troszczcie się o dary duchowe”* (1 Kor 14, 1), ale to Duchowi Świętemu musimy pozostawić wybór, komu ich udzieli, mając świadomość, że On daje różne dary, udzielając każdemu tak, jak chce (1 Kor 12, 11).

Przypatrzmy się bliżej niektórym z nich. Istnieje wiele podziałów charyzmatów, my zaś podzielimy je na trzy grupy: dary wiedzy lub objawienia, dary czynu lub mocy oraz dary mowy lub natchnienia. Jednym z charyzmatów pierwszej grupy jest słowo mądrości. Jest to objawienie dane przez Ducha Świętego na temat czegoś, co znane jest tylko Bogu. Może ono przyjść w postaci wizji, snu, wewnętrznego przekonania lub przez prorocstwo. Nie ma ono nic wspólnego z ludzką mądrością ani czyimiś zdolnościami intelektualnymi, lecz jest zastosowaniem Bożej mądrości do konkretnej sytuacji w sposób przekraczający nasze naturalne zdolności. Przykład tego znajdujemy w Dziejach

Apostolskich (Dz 10, 9-48), gdzie Bóg daje Piotrowi wizję co do czystości pogańskiego jedzenia. Żaden pobożny Żyd by tego nie zaakceptował, lecz Pan Bóg, aby umożliwić głoszenie Ewangelii poganom, przekonuje wewnętrznie Piotra, że może zjeść taki posiłek. Również w naszym życiu może zdarzyć się, że jeśli nosimy w sercu intencję służenia Bogu, Duch Święty może posłużyć się nami i nasze zwykłe słowa, ale namaszczone Duchem Świętym, mogą komuś pomóc podjąć ważną decyzję nawrócenia. Nieco innym charyzmatem jest słowo poznania. Bóg jest wszechwiedzący, ale nie objawia nam wszystkiego. Czasem jednak przypomina o jakimś prostym fakcie lub słowie, bo tyle wystarczy, aby odkryć prawdę, otworzyć drzwi czy wskazać rozwiązanie. Ta wiedza nie jest czymś, co posiadliśmy intelektualnie, lecz jest informacją, którą Bóg objawia nam w konkretnym momencie. Przykładem tego jest spotkanie Jezusa z Samarytanką (J 4). Jezus przypomina jej, że miała pięciu mężów. Ta wiedza dana Mu była przez Ducha Świętego. W rezultacie tego słowa Samarytanką dostrzegła w Jezusie proroka i uważnie słucha tego, co On mówi. Zwróćmy więc uwagę, że celem tego i każdego innego charyzmatu jest nie tyle błyszczeć nadnaturalnymi zdolnościami, lecz doprowadzić kogoś do wiary czy nawrócenia.

Jeszcze innym charyzmatem jest rozeznawanie duchów. Dar ten pozwala na wgląd w świat duchów – Ducha Świętego, demonów oraz ludzkiego ducha. Jest on nadprzyrodzoną zdolnością rozeznawania między dobrą a złą mocą, stojącą za jakimś wydarzeniem czy manifestacją. Nie oznacza to oczywiście czytania w myślach. Również bez tego daru bardzo często możemy posiadać wewnętrzne przekonanie, że coś nie pochodzi od Boga, szczególnie gdy znamy Jego Słowo i żyjemy blisko Niego. Ten dar nadprzyrodzony pozwala nam jednak rozpoznać, kiedy działa duch i zareagować odpowiednio do sytuacji, według wskazań Ducha Świętego. Przykładem tego jest pewien epizod z życia św. Pawła i jego towarzyszy, kiedy to pewna niewolnica, która wróżyła, ponieważ była opętana przez złego ducha, podążała z nimi. Św. Paweł błyskawicznie rozpoznał, od kogo pochodzi jej moc i rozkazał złemu duchowi odejść.

Na dzisiaj zakończmy nasze rozważania. Przyzwyczajajmy się do tego, że nadprzyrodzone dary Ducha Świętego powinny być w Kościele dla nas czymś normalnym. Pamiętajmy również, że każdy charyzmat powinien być rozpoznany i oceniony przez hierarchię Kościoła. *Maryjo, Oblubienico Ducha Świętego, Matko duchowych darów. Jeśli taka jest wola Ducha Świętego, chcemy napępniać się bogactwem duchowych darów, aby służyć Kościołowi. Otwórz nasze serca i umysły na Jego działanie, abyśmy mogli lepiej służyć naszym braciom. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.*